

Navi Pillay

ST Hákommiserur í Mannarættindum

Kjak

Homofobi - intolerancens vold

Seth Walsh var tretten ár gammel, da han i sidste måned gik ud i hjemmets have i Tehachapi, Californien, og hængte sig. Før han tog den tragiske beslutning om at ende sit liv, havde han udholdt års homofobisk hån og krænkelser fra jævnaldrende i skolen og i nabolaget. Han er en af seks teenagedrenge i USA, der for nylig har begået selvmord efter at have lidt på grund af homofobiske overgreb.

I de sidste par uger har vi set en bølge af angreb rettet mod folk der er blevet opfattet som bøsser, lesbiske, bi- eller transseksuelle. I Beograd den 10. oktober, kastede en gruppe af demonstranter molotovcocktails og stungranater ind i en fredelig Gay Pride parade. Angrebene sårede 150 mennesker. I New York den 3. oktober, blev tre unge mænd, som formodes

at være homoseksuelle, kidnappet og ført til en lejlighed i Bronx, hvor de blev udsat for grov tortur og fysisk misbrug. I Sydafrika, bragte en storstilet march i Soweto opmærksomhed mod den udbredte voldtægt af lesbiske i townships, hvor gerningsmændene ofte forsøger at retfærdiggøre deres handling som et forsøg på at »korrigere« ofrenes seksualitet.

Homofobi, lige som racisme og fremmedhad, eksisterer i varierende grad i alle samfund. Hver dag, i alle lande, er enkeltpersoner forfulgt, overfaldet og endda dræbt på grund af deres seksuelle orientering og kønsidentitet. Skjult eller åbenlyst - homofobisk vold forårsager enorme lidelser, som oftest er indhyllet i et slør af stilhed og udholdt i isolation.

Det er på tide, at vi alle siger fra. For mens ansvaret

for hate crimes (hadforbrydelser) ligger hos gerningsmændene selv, så deler vi alle en pligt til at arbejde mod intolerance og fordomme, og til at kræve at de ansvarlige bliver stillet til regnskab for deres forbrydelser.

Den første prioritet, er at presse på for afkriminalisering af homoseksualitet over hele verden. I mere end 70 lande, kan enkeltpersoner stadig risikere strafferetslige sanktioner på grundlag af deres seksuelle orientering. Eksistensen af sådanne love sætter de berørte personer i en konstant stress-situation med frygt for anholdelse, tilbageholdelse og i nogle tilfælde, tortur eller endog henrettelse. Lovene fastholder stigmatisering og bidrager til en verden med stigende accept af intolerance og vold.

Men selvom afkriminalisering er yderst vigtigt, så er

det kun det første skridt. Vi ved af erfaring, at i de lande der allerede har fjernet de strafferetslige sanktioner, er der behov for en større og samlet indsats for at imødegå forskelsbehandlingen og homofobien. Der er brug for både lovgivningsmæssige og uddannelsesmæssige initiativer. Også her har vi alle en rolle at spille, især dem der sidder i særlige magtpositioner med indflydelse, såsom politikere, lokale ledere, lærere og journalister.

Desværre er det alt for ofte dem, der skal bruge deres indflydelse til at fremme tolerance, der gør netop det modsatte. I Uganda - hvor for eksempel vold mod folk på baggrund af deres seksuelle orientering er hverdagskost - bliver menneskerettighedsaktivister, der forsvarer homoseksuelle, bi- og transseksuelle, dagligt

udsat for chikane og trusler om arrestation. Et andet eksempel på den chikane der foregår i Uganda, er da en avis den 2. oktober offentliggjorde en forsidehistorie hvor 100 ugandere blev identificeret som bøsser eller lesbiske. De pågældende menneskers fotografier blev vist ved siden af overskriften: »Hæng dem«. Det er på tide, at vi anerkender den slags journalistik for hvad den er: tilskyndelse til had og vold.

For politiske ledere og folk i offentlige hverv, er det en særlig vigtig opgave at udtale sig med omtanke. Den person, der i et offentligt embede, kommer med bemærkninger der nedgør folk på baggrund af deres seksualitet, i stedet for at appellere til tolerance, kan muligvis gøre det i den tro, at han eller hun hengiver sig til en uskadelig populisme,

men virkningen er desværre at homofobi legitimeres.

I sidste måned i Geneve, talte jeg ved en panel diskussion om afkriminalisering af homoseksualitet, der blev sponsoreret af fjorten europæiske lande, Nordamerika, Sydamerika og Asien. I en video-besked, gav ærkebiskop Emeritus Desmond Tutu sin støtte og talte med passion om erfaringerne fra apartheid og om udfordringen ved at sikre lige rettigheder for alle. »Når en gruppe af mennesker behandles som ringere end en anden, så vil had og intolerance florere,« sagde han. Det bør ikke tage flere hundrede døds ofre for at overbevise os om denne sandhed. Det er op til os alle at kræve lighed for alle vores medmennesker, uanset deres seksuelle orientering eller deres kønsidentitet.

BankNordik søkir privatkundaráðgevar

BANKNORDIK

BankNordik leitar eftir tveimum dugnaligum, eldhugaðum og framsøknnum starvsfólkum til deildirnar í Klaksvík og Fuglafirði.

Í einum dynamiskum umhvørvi við nógvum avbjóðingum kemur tú eitt nú at arbeiða við figgjarráðgeving og virknari kundarøkt.

Tað er eitt krav, at tú:

- hevur peningastovnsútbúgving
- dugir at síggja møguleikar
- hevur góð samstarvsevnir
- altíð miðar eftir at seta kundan í hásæti
- ert fyrirkomandi og ágrýtin

Vit kunnu bjóða tær eitt spennandi starv, har mentanin er grundað á okkara kjarnuvirðir, og har tú hevur møguleika til áhaldandi persónliga og fakliga menning og víðariútbúgving.

Send tína umsókn við CV og avritum av viðkomandi skjølum til

BankNordik
Postboks 3048
Húsagøta 3
100 Tórshavn
Att. Starvsfólkadeildin

ella til starvsfolk@banknordik.fo.

Umsóknarfreistin er 15. november 2010.

Tú kanst fáa meiri at vita um störvini við at venda tær til privatkundaleiðaran, Niels A. Joensen, á naj@banknordik.fo ella til starvsfólkadeildina á starvsfolk@banknordik.fo.